

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **SETRA, spol. s r. o.**, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zast. JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 1896/560/10; 63234/ENV/10, sp. zn. OO/9/2010, ve věci uložení pokuty za porušení povinností provozovatele stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 A 176/2010 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 1896/560/10; 63234/ENV/10, sp. zn. OO/9/2010. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 23. 6. 2010, zn. ČIŽP/46/OOO/SR01/1008298.005/10/HJP, kterým byly stěžovatelce uloženy dvě pokuty. První ze sankcí byla stěžovatelce uložena podle § 40 odst. 7 písm. a) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), ve výši 400 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. a)

zákona o ochraně ovzduší, konkrétně za provozování středního zdroje znečišťování ovzduší - kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozporu s podmínkou č. 4 ochrany ovzduší stanovenou v povolení vydaném podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, konkrétně v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina vyhotoveném dne 6. 10. 2008 pod č. j. KUJI 71806/2008, OZP 1337/2008/Rů-2 (právní moc dne 28. 10. 2008), neboť stěžovatelka tuto kompostárnu neprovozovala v souladu se schváleným provozním řádem. Druhá ze sankcí byla stěžovatelce uložena podle § 40 odst. 14 zákona o ochraně ovzduší ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší spočívající v nevedení provozní evidence kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem.

Žalovaný změnil napadené rozhodnutí tak, že v prvním výroku rozhodnutí přistoupil ke zpřesnění identifikace skutku, kdy znění „v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší, stanovenými v povolení Krajského úřadu kraje Vysočina k uvedení kompostárny do trvalého provozu“ změnil na znění „v rozporu s podmínkou č. 4 stanovenou v povolení vydaném podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona, tj. v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina č. j. KUJI 71806/2008, OZP 1337/2008/Rů-2 ze dne 6. 10. 2008, když předmětnou kompostárnu neprovozovala v souladu se schváleným provozním řádem.“ Ve druhém výroku rozhodnutí snížil uloženou pokutu na 30 000 Kč a doplnil identifikaci zdroje tak, že znění „nevedení provozní evidence v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem“ nahradil zněním „nevedení provozní evidence kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem“. Ve zbytku napadené rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

Městský soud neuznal důvodným žádný z celkem 18 žalobních bodů a žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatelka namítala nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu chybějícího podpisu a otisku úředního razítka. Napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno prostřednictvím České pošty a.s. v písemné podobě s připojeným listem obsahujícím „Ověřovací doložku konverze“, z níž vyplývá, že úřední osoba podepsaná v této konverzní doložce ověřuje, že tento dokument (rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 8. 2010, č. j. 1896/560/10; 63234/ENV/10, sp. zn. OO/9/2010), který vznikl převedením vstupu v elektronické podobě do podoby listinné, se skládá ze 17 listů a doslovně se shoduje s obsahem vstupu.

Soud nicotnost napadeného rozhodnutí neshledal, byť současně označil postup žalovaného při doručování za postup v rozporu s ustanovením § 69 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění účinném za posuzovanou věc (dále jen „správní řád“). Za podstatné považoval, že ve správním spisu je založen originál rozhodnutí podepsaný oprávněnou osobou a opatřený otiskem úředního razítka. V souladu s judikaturou NSS (rozsudek ze dne 9. 6. 2009, č. j. 2 As 56/2008 - 59, všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) nemohla být stěžovatelka postupem správního orgánu zkrácena na svých právech, neboť s obsahem rozhodnutí byla prokazatelně seznámena a bylo jí umožněno brojit proti tomuto rozhodnutí správní žalobou, kterou soud také věcně projednal.

Námitky, dle kterých správní orgány postupovaly v rozporu se správním řádem, neměly oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Ze správního spisu městský soud ověřil, že stěžovatelka byla seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil, a v průběhu dosavadního řízení realizovala své právo vyjádřit se k jednotlivým kontrolním zjištěním.

Městský soud považoval za nedůvodnou také námitku napadající nesprávně specifikovaný předmět řízení v oznámení o jeho zahájení, jakož i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Prostudováním obsahu obou písemností, jejichž podrobnou rekapitulaci městský soud uvedl v napadeném rozsudku, dospěl k závěru, že stěžovatelce muselo být zcela zřejmé, jaké konkrétní jednání jí správní orgány vytýkají, jakož i jaké právní předpisy byly tímto jednáním porušeny. Skutečnost, že žalovaný přistoupil v napadeném rozhodnutí k upřesnění identifikace skutku, je v souladu s právním řádem i judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 - 79).

Obdobně nebyla shledána důvodnou námitka směřující do absence podkladů pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i absence úvahy, na základě které tento orgán rozhodoval. Důvodnost této námitky vyvrací samotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se na str. 4 a 5 vypořádává s námitkami směřujícími k porušení ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší a s námitkami směřujícími k porušení § 11 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Je zde zcela srozumitelně uvedeno, že při kontrole dne 29. 4. 2010 a místním šetření dne 4. 6. 2010 byly zjištěny zásadní rozpory mezi tím, co ukládá provozovateli (stěžovatelce, pozn. NSS) provozní řád, a tím, v jakém stavu se nacházely vstupní suroviny na ploše kompostárny Vyskytná nad Jihlavou (dále také „kompostárna“).

K námitce, dle které není z rozhodnutí zřejmé, jaká ustanovení prováděcího předpisu měla být porušována, městský soud odkázal na str. 5 předmětného rozhodnutí, kde správní orgán poukázal na přílohu č. 6, ve které je uveden seznam údajů tvořících provozní evidenci. Dále správní orgán konstatoval, že ustanovení § 18 odst. 1 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 205/2009 Sb. (dále jen „vyhláška“) ukládá provozovatelům pro případ kontroly příslušného orgánu mít tuto evidenci stále k dispozici v místě provozu zdroje. Provozní evidence se správnímu orgánu nepředkládá na požádání v rámci vedeného správního řízení, nýbrž je povinností provozovatele vést tuto evidenci průběžně a mít ji kdykoliv k dispozici.

Úvahy správního orgánu shledal městský soud zcela dostačujícími, přičemž dle jeho názoru zcela zřetelně odráží naplnění skutkových podstat správních deliktů, které byly stěžovatelce vytýkány. Obdobné závěry učinil městský soud i ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného, a to včetně rekapitulace příslušných částí tohoto rozhodnutí.

Namítanou účast starostů obcí Vyskytná nad Jihlavou a Bílý Kámen při kontrole v provozovně stěžovatelky dne 29. 4. 2010 a v tomto důsledku stěžovatelkou vznesené pochybnosti o nestranném zjištění věci, neboť starostové jsou přímo zainteresováni na výsledku řízení z hlediska odůvodnění důležitosti své činnosti pro jimi zastupovanou obec a pro své voliče, městský soud považoval za ryze spekulativní.

Starostové obcí byli do svých funkcí zvoleni právě proto, aby zastupovali zájmy svých voličů, přičemž právo na příznivé životní prostředí a právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí, zakotvené v čl. 35 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, je nepochybně právem a zájmem i obyvatel obcí, jejichž starostové se právě z důvodu podaných stížností na provoz předmětné kompostárny kontroly účastnili. Uvedené právo je blíže konkretizováno i v ustanovení § 11 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně ovzduší, kde je stanovena povinnost provozovatelů zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů zpřístupnit veřejnosti informaci o znečišťování ovzduší ze stacionárního zdroje a opatřeních k omezení tohoto znečištění. Na základě stížností občanů se také konala dne 29. 4. 2010 kontrola předmětného zařízení, stížnosti jsou součástí spisového materiálu, přičemž městský soud zdůraznil, že ze spisu je zřejmé, že stížnosti občanů nebyly podkladem pro uložení sankcí. Svou přítomností starostové dotčených obcí prezentovali jednak vyjádření zájmů jejich obyvatel na řádném výkonu podnikatelské činnosti stěžovatelky a jednak naplnění práva na informace o stavu zdroje ovlivňujícího životní prostředí těchto obcí.

K nesouhlasu stěžovatelky se zamítnutím jejího návrhu na doplnění dokazování o stanovisko Krajského úřadu Vysočina soud odkázal na zcela vyčerpávající odůvodnění žalovaného na straně 8 napadeného rozhodnutí.

Tvrzení stěžovatelky, dle kterého je de facto sankcionována za obtěžování zápachem, a proto měla být tato otázka řešena v civilním soudnictví, neodpovídá obsahu správního spisu, jakož i obsahu napadených rozhodnutí. Stěžovatelka se svým jednáním dopustila správních deliktů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona o ochraně ovzduší a za tato jednání také byla příslušným správním orgánem sankcionována. Žalovaný s ohledem na zjištěný skutkový stav nepřisvědčil stěžovatelce, dle které neexistuje vazba mezi provozním řádem a otázkou obtěžování zápachem. V této souvislosti správně zdůraznil, že stěžovatelkou zvolená kompostovací technologie spočívá v provzdušňování kompostu pravidelným překopáváním, čímž se minimalizuje možnost započetí anaerobních procesů, při kterých vznikají pachové látky. Při kontrole bylo zjištěno, že část navezených čistírenských kalů je na ploše volně uložená, žádné známky procesu kompostování nevykazuje a není ani překryta inertním materiálem; další část čistírenských kalů je zapracována do dvou zakládek, avšak tyto se nacházejí v procesu rozpracovanosti, neboť provozovatel nedisponuje všemi předepsanými komponenty.

Argumentace stěžovatelky, která své konání obhajovala potížemi se získáváním jednotlivých surovin, ji z protiprávního jednání vyvinit nemůže. Stěžovatelka byla povinna dodržet všechny podmínky uvedené ve vydaném povolení, včetně schváleného provozního řádu, a zabezpečit řádný proces kompostování. Je čistě věcí obchodní strategie provozovatele, jak si vyřeší nedostatek výrobních komponent, resp. zabezpečí jejich plynulý přísun, aby uvedené podmínky mohl při své podnikatelské činnosti plnit. Na zjištěné protiprávní jednání stěžovatelky nemohla mít žádný vliv ani stěžovatelkou namítaná nejednotná terminologie užívaná v provozním řádu (surovinová skladba).

Městský soud odmítl také námitku, dle které stěžovatelka nebyla vyzvána k předložení provozní evidence, a to poukazem na obsah protokolu ze dne 29. 4. 2010. Na

straně 2 tohoto protokolu je uvedeno, že provozní evidence dle vyhlášky nebyla při kontrole doložena s odkazem na to, že se nachází v sídle společnosti v Brně. Kontrole byl přítomen pan R. Š., dle provozního řádu osoba odpovědná za provoz kompostárny. Skutečnost, že uvedený protokol odmítl podepsat, je pro věc nepodstatná, neboť nepředložení provozní evidence v době kontroly následně potvrdila sama stěžovatelka, a to v námitkách, ve kterých tvrdila, že na kompostárně není stálá obsluha, a proto je provozní evidence uložena v sídle společnosti.

Tvrzení stěžovatelky, že pan Š. nabízel provozní evidenci dodatečně dne 7. 5. 2010, avšak byl pracovníky odmítnut, městský soud nepřisvědčil. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že uvedeného dne se jmenovaný dostavil do sídla příslušného správního orgánu, na oddělení odpadového hospodářství, přičemž nepochybně mohl provozní evidenci předat na podatelně správního orgánu či doručit ji kdykoliv poštou. Skutečností je, že souhrnná provozní evidence byla doložena až v rámci odvolacího řízení, ve kterém také byla posouzena. Stěžovatelka věděla, jaké jednání je jí správním orgánem prvního stupně vytýkáno (nepředložení provozní evidence v době kontroly), a proto měla provozní evidenci předložit nejpozději v průběhu prvoinstančního řízení a nečekat na její vyžádání ze strany správního orgánu. Ustanovení § 18 vyhlášky zcela jednoznačně stanoví povinnost vést provozní evidenci v místě provozu zdroje znečištění.

Pokud jde o vlastní hodnocení stěžovatelkou dodatečně předložené evidence, městský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, dle kterého se jednalo o souhrnnou evidenci za roky 2008 a 2009, nikoli o průběžnou provozní evidenci dle příslušné vyhlášky (chyběly údaje za jednotlivé dny, evidence jednotlivých vstupních surovin podle druhu a množství apod.). Předložená evidence neobsahovala žádné údaje z roku 2010, což by ve skutečnosti znamenalo, že kompostárna k 1. 1. 2010 nebyla v provozu.

Tvrzení stěžovatelky, dle kterého nemůže být sankcionována za nedodržení povinností stanovených podzákonným předpisem, městský soud odmítl. K tomu, aby mohl orgán veřejné správy vydat prováděcí předpis, je vždy třeba příslušného zákonného zmocnění. Takové zmocnění je obsaženo v ustanovení § 11 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší, podle kterého prováděcí právní předpis stanoví náležitosti, formu a postup zpracování provozního řádu, hlášení havárie stacionárního zdroje, vedení provozní evidence a zpracování souhrnné provozní evidence a jejího ohlašování. V souladu s ustanovením § 55 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší je k vydání prováděcího předpisu zmocněno Ministerstvo životního prostředí. Postup „vedení provozní evidence“ v sobě zahrnuje nejen stanovení rozsahu evidence, ale i stanovení místa, kde má být evidence vedena.

Zjištěný skutkový stav vzal městský soud za dostatečně prokázaný. Zdůraznil, že další důkazy nebylo nutno provádět, neboť kompostárna prokazatelně byla provozována v rozporu s provozním řádem v době kontroly dne 29. 4. 2010 nepřetržitě až do místního šetření dne 4. 6. 2010. Sama skutečnost stěžovatelkou nerozporovaná, že při kontrole byla zjištěna zemina pokryta souvislou vrstvou travního porostu, je jednoznačným důsledkem dlouhodobějšího uložení čistírenských kalů a zeminy, které nemohou nastat ze dne na den, přičemž stěžovatelka připouští, vzhledem k existenci travního porostu dobu 2 - 3 týdnů. O vedení průběžné provozní evidence nebyl stěžovatelkou doložen žádný důkaz.

K namítané nepřiměřenosti uložených sankcí odkázal soud na vyčerpávající odůvodnění žalovaného, který za rozhodné kritérium považoval hledisko závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky (kompostárny jsou ze své podstaty zdrojem emisí pachových látek, jejichž množství lze významně snížit právě dodržováním příslušných technologických postupů, stanovených v provozním řádu). Soud zdůraznil, že výše pokuty za protiprávní jednání musí mít nejen preventivní, ale i represivní charakter, a musí tak nést přiměřený citelný zásah do majetkové sféry sankcionovaného. Preventivní úlohu pak musí mít i ve vztahu ke všem ostatním subjektům pohybujícím se na daném trhu. Doplnění dalšího dokazování zaměřeného na dlouhodobost zhoršení kvality ovzduší, vzniklou či hrozící škodu nepovažoval městský soud vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu za účelné, a to zvlášť za situace, kdy tyto okolnosti žalovaný vzhledem k jejich obtížnému zjištění do úvahy o výši sankce vůbec nezahrnul.

Důvody pro moderaci výše uložené sankce městský soud neshledal.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné právní posouzení, a dále nepřezkoumatelnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když dle jejího názoru městský soud dostatečně nezvážil všechny žalobou uplatněné námitky ve vztahu k výši uložených pokut a ve vztahu k úvaze o moderaci jejich výše.

Stěžovatelka opakuje své žalobní tvrzení, dle kterého správní orgány postupovaly nezákonně, a to z důvodu neadekvátního způsobu, jakým bylo reagováno na jí vznesené námitky.

Jak ve výrokové části oznámení o zahájení řízení ze dne 19. 5. 2010, tak ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 6. 2010, měl být uveden přesný popis jednání, které mělo být v rozporu s právními předpisy, což se však nestalo. Výrokovou část nelze nahrazovat odůvodněním a naopak. Bez přesného vymezení předmětu řízení ve výroku oznámení a rozhodnutí pak není možné ověřit, zda odůvodnění rozhodnutí odpovídá výroku a zda se nejedná o zmatečné rozhodnutí. Skutek musí být jednoznačně popsán, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem, a to zejména údajem o místě, času, způsobu porušení apod. Skutečnost, že vadu výroku napravil žalovaný, neznamená nic jiného než to, že žalovaný nepřípustně nahradil činnost orgánu prvního stupně, čímž porušil povinnosti odvolacího orgánu, který má kontrolovat dodržování právních předpisů, nikoli pochybení napravovat. Stěžovatelka trvá na tom, že v odůvodnění rozhodnutí by měl být uveden soupis všech podkladů pro vydání rozhodnutí. V opačném případě dochází k tomu, že správní orgány svá skutková tvrzení opírají o prostý opis obsahu jednotlivých listin založených ve spisu, když obsah spisu nemusí korespondovat obsahu jednotlivých listin.

Účast starostů při kontrole stěžovatelce přitížila, neboť uložená pokuta je z 50 % příjmem obcí, přičemž s touto námitkou se soud nevypořádal. Argumentace soudu je navíc zavádějící, když se v případě stěžovatelky nejedná o žádné znečišťování ovzduší (to nebylo vůbec zkoumáno) s tím, že právo na informace o životním prostředí je výlučně právem

fyzických osob, nikoli obcí, které starostové zastupují. Samotní občané dotčených obcí přítomni nebyli a jejich podněty nejsou dle soudu podkladem pro uložení sankcí.

Za co konkrétně byla stěžovatelka sankcionována, není ve výrocích obou napadených rozhodnutí uvedeno, přičemž poukazy za obtěžování zápachem se objevují v odůvodnění rozhodnutí. Je sice pravdou, že stěžovatelce je ukládána sankce za porušení ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a e) zákona o ochraně ovzduší, aniž je však uvedeno, jakým konkrétním způsobem měla být tato ustanovení porušena.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěry soudu ve vztahu ke čtrnáctému žalobnímu bodu, jelikož žalovaný svými úvahami v podstatě nahradil správní uvážení orgánu I. stupně, s čímž nelze souhlasit. Ten totiž vztáhl argument o zhoršování kvality ovzduší v dané lokalitě nejen k následkům protiprávního jednání, ale také jej hodnotil ve vztahu k hrozící škodě, a proto závěry žalovaného nemohou překrucovat závěry správního orgánu I. stupně do zcela jiné výkladové polohy. Správní orgán I. stupně totiž tuto úvahu do výše pokuty promítl, a proto nemůže obstát závěr městského soudu, že žalovaný tuto okolnost do výše pokuty nepromítl. Klade tedy otázku, jak je možné, že výše pokuty zůstala v rozhodnutí žalovaného beze změny.

Jestliže bylo dle závěru městského soudu napadené rozhodnutí doručeno stěžovatelce v rozporu s ustanovením § 69 odst. 1 a 2 správního řádu, pak měl soud z této nezákonnosti vyvodit odpovídající právní závěry. Ze samotné podstaty stejnopisu je zřejmé, že originál i stejnopis musí mít stejný obsah a nelze proto akceptovat postup, kdy správní orgán doručuje účastníkům řízení neúplná rozhodnutí. Stěžovatelka nemůže akceptovat závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 9. 6. 2009, č. j. 2 As 56/2008 - 59, dle kterých by mělo být k formální stránce rozhodnutí přistupováno s jistým nadhledem, když v žádném případě nemůže akceptovat názor, že by k prokázání vydání rozhodnutí oprávněnou úřední osobou mělo postačovat, že ve spisu správního orgánu je založen originál rozhodnutí. Rozhodnutí bez základních náležitostí nemůže vyvolat žádné účinky. Ostatně důkazem o tom, že tyto námitky nelze paušálně ignorovat, je přístup samotného žalovaného, který v jiných správních řízeních, týkajících se stěžovatelky, již zástupci stěžovatelky doručoval rozhodnutí zákonem stanoveným způsobem.

Úvaha o nevyužití moderačního práva soudu je zmatečná a nepřezkoumatelná, neboť soud pracoval s nesprávnými údaji o výši pokuty (30 000 Kč a 30 000 Kč). Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 400 000 Kč a 100 000 Kč, přičemž v pořadí druhá sankce byla následně žalovaným snížena na 30 000 Kč. Výše pokut neodpovídá závažnosti stěžovatelce vytýkaných pochybení.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádřeních kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka opětovně předkládá argumentaci uplatněnou již ve správním řízení a v žalobě a má za to, že jak správní orgány, tak následně městský soud se s touto argumentací náležitě vypořádaly. Žalovaný odkazuje na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí.

Zdůrazňuje, že stěžovatelka nebyla sankcionována za nedodržování přípustné míry obtěžování pachem (povinnost provozovatele středního zdroje znečišťování ovzduší stanovená v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší), nýbrž za provozování kompostárny v rozporu s podmínkou ochrany ovzduší stanovenou individuálním správním aktem. Žalovaný v odvolacím řízení souhlasil s hodnocením správního orgánu I. stupně, že porušování ustanovení schváleného provozního řádu se negativně promítlo v podobě zhoršené kvality ovzduší v dané lokalitě s tím, že případný dopad na zdraví obyvatel lze obtížně objektivně vyjádřit.

K namítané nezákonnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesprávného doručení (žalobní bod 16) žalovaný uvádí, že správní řád rozlišuje písemné vyhotovení rozhodnutí, tedy jeho originál, který je součástí spisu, a stejnopisy písemného vyhotovení rozhodnutí, které jsou doručovány účastníkům řízení. Originál rozhodnutí žalovaného a jeho stejnopis doručený stěžovatelce jsou identické, jak v označení, tak ve výroku i v odůvodnění, tj. faktické rozdíly, které mezi oběma vyhotoveními rozhodnutí jsou, nezakládají jejich skutečnou odlišnost.

Tvrzení stěžovatelky, že rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2009, č. j. 2 As 56/2008 - 59, „*zcela jasně poukazuje na fakt, že daným postupem byl porušen právní předpis, a proto je takové rozhodnutí sice nikoli nicotné, nicméně nezákonné, a proto se soud měl zabývat otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí*“, není pravdivé. Citovaný rozsudek naopak hovoří o formálním pochybení, ze kterého nevzešlo žádné zkrácení procesních práv, ani žádné celkové zhoršení situace stěžovatele. Srovnatelná situace je i v projednávané věci, kdy stěžovatelka žádné konkrétní dopady, tj. porušení svých procesních práv, neuvádí.

Pokud jde o namítané chybné údaje o výši pokut při úvaze soudu o moderaci, pak je nutno konstatovat, že jde o pouhou písařskou chybu ve smyslu ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s., neboť z textu na str. 1 a 2 rozsudku je nepochybné, že správní soud skutečnou výši pokut znal. Nadto bylo k projednání věci nařízeno jednání, kde byla výše uložených pokut a jejich moderace výslovně řešena.

Úvahy soudu, na jejichž základě soud nevyužil svého moderačního práva, jsou plně přezkoumatelné a jsou mimo jiné obsaženy i ve vypořádání žalobních bodů 13, 14 a 15.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadaného rozsudku, a to ve vztahu k několika dílčím otázkám.

Dle jejího názoru soud ve vztahu k namítané nejednoznačné specifikaci předmětu řízení „*argumentuje nesprávnými poukazy na rozhodnutí žalovaného, resp. obsahem výroku rozhodnutí žalovaného odůvodňuje svůj závěr ve vztahu k výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což odporuje zásadám formální logiky a takové úvahy jsou nepřezkoumatelné*“.

Nepřezkoumatelnost je dále nutno vztáhnout k odůvodnění soudu, týkající se tvrzení stěžovatelky, dle kterého starostové obcí Vyskytná nad Jihlavou a Bílý Kámen byli zainteresováni na výši uložených pokut, neboť 50 % těchto příjmů náleží rozpočtům uvedených obcí.

Nepřezkoumatelnost je konečně namítána i k vypořádání návrhu na moderaci, resp. nevyužití moderačního práva, s tím, že soud jednak pracoval s nesprávnou výší uložených pokut a dále neuvedl, jaká konkrétní kritéria vzal při zkoumání výše pokuty v úvahu. Pouhý odkaz na porušení zákona a zákonné rozpětí je nekonkrétní.

Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Z konstantní judikatury lze zmínit například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

Taková pochybení kasační soud v projednávané věci neshledal. Předně je nutno uvést, že prostý nesouhlas stěžovatelky se soudem zvolenou argumentací (zde otázka specifikace předmětu řízení), nečiní úvahu či argumentaci soudu nepřezkoumatelnou. Ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti s touto argumentací polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

Dále ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti kasační soud ze žaloby ověřil, že stěžovatelka na straně 5 a 6 žaloby uváděla, že má důvodné pochybnosti o objektivnosti závěrů a nestranném zjišťování stavu věci správním orgánem při kontrole dne 29. 4. 2010 v její provozovně, jelikož se této kontroly „jako třetí nezúčastněné osoby“ účastnili starostové shora uvedených obcí, jež jsou přímo zainteresovaní na výsledku řízení, a to z několika stěžovatelkou uvedených hledisek (důležitost činnosti starostů z hlediska jejich voličů, část pokuty je zdrojem finančních prostředků obce atd.).

Uvedené důvody shrnul městský soud do jediné námitky, a to do námitky napadající účast starostů shora uvedených obcí při kontrole provozovny stěžovatelky (str. 12 napadeného rozsudku). Z odůvodnění této námitky je zřejmé, z jakých důvodů považoval městský soud uvedenou námitku jako celek za zcela nedůvodnou a jeho úvaha je plně přezkoumatelná. Skutečnost, že se konkrétně nevyjádřil k dílčí argumentaci stěžovatelky, nečiní předmětnou část odůvodnění nepřezkoumatelnou.

Pokud jde o úvahu soudu týkající se moderace, pak kasační soud předesílá, že smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce byla zjevně nepřiměřená či neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Městský soud se ve svém rozhodnutí nepřiměřenou výší uložených pokut opakovaně zabýval a to na str. 16 až 21 napadeného rozsudku, v rámci žalobních bodů směřujících do: a) nedostatečného odůvodnění žalovaného ohledně výše uložených pokut, b) zvolených kritérií pro stanovení výše sankcí a c) namítané nepřiměřenosti výše sankcí. Všechny uvedené žalobní námitky náležitě vypořádal a shledal je nedůvodnými. Na toto své odůvodnění (konkrétně na str. 16 a 17) mimo jiné odkázal také při úvaze o návrhu na moderaci, přičemž zdůraznil jak preventivní, tak represivní charakter sankce. Absenci úvahy, na základě které se městský soud rozhodl nevyužít svého oprávnění uloženou sankci moderovat, z uvedených důvodů kasační soud v napadeném rozsudku neshledal.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže způsobit ani nesprávně uvedená výše jedné ze sankcí v závěru napadeného rozhodnutí (30 000 Kč na místo 400 000 Kč), neboť z rekapitulační části odůvodnění je zcela zřejmé, jaké částky pokut se v projednávané věci posuzovaly, včetně toho, že žalovaný původně uloženou pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší snížil na částku 30 000 Kč.

Dále se kasační soud zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného, resp. jejím vypořádáním ze strany městského soudu. Kasační soud ověřil, že stěžovatelka na straně 10 žaloby napadala nicotnost rozhodnutí žalovaného, nikoli jeho nezákonnost. Kasační námitka, dle které stěžovatelka vytýká městskému soudu, že z nezákonného postupu žalovaného nevyvodil žádné důsledky, není námitkou, kterou by stěžovatelka předeslala městskému soudu v žalobě k posouzení. Za takovéto situace nelze v kasační stížnosti brojit proti nevypořádání důsledků, které by případně nezákonný postup ve vztahu k napadenému rozhodnutí vyvolal. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že městský soud se i přes výše uvedené dopady nesprávného doručení do postavení stěžovatelky zabýval, a to na straně 22 napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že ochrana práv stěžovatelky nebyla žádným způsobem porušena.

Pokud pak jde o namítanou nicotnost rozhodnutí žalovaného, kasační soud se plně ztotožňuje s posouzením městského soudu, který ostatně při tomto posouzení vycházel z konstantní judikatury zdejšího soudu. Podle této judikatury platí, že vady doručení týkající se absence podpisu či otisku úředního razítka nezpůsobují nicotnost napadeného rozhodnutí, ale toliko nezákonnost, která však sama o sobě nemá žádné dopady do práv adresáta rozhodnutí. Pokud stěžovatel nebyl v důsledku takového formálního pochybení zkrácen na svých právech, tj. zejména tehdy, byl - li s obsahem rozhodnutí v celém rozsahu

seznámen, řádně a ve lhůtě uplatňoval na jeho podkladě opravné prostředky a když ani v pozdějším řízení nevznikly pochybnosti o autenticitě takového rozhodnutí, nelze takovou vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

Jakkoliv s uvedenými závěry stěžovatelka nesouhlasí, potvrdil tyto závěry Nejvyššího správního soudu i Ústavní soud, který ve svém usnesení ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 1854/07, http://nalus.usoud.cz, poukázal na to, že „takové čistě formální pochybení" v žádném případě nedosahuje intenzity protiústavnosti.

Kasační námitka napadající nezákonný postup správních orgánů z důvodu neadekvátních reakcí žalovaného na námitky stěžovatelky je velmi obecná. V obecné rovině lze proto konstatovat, že kasační soud shledal rozhodnutí žalovaného plně přezkoumatelným, jehož závěry mají oporu ve spisovém materiálu.

Kasační soud se dále ztotožnil s hodnocením městského soudu, dle kterého nemá namítaná absence podkladů oporu ve spisu. Ostatně ke všem podkladům se stěžovatelka v průběhu řízení vyjadřovala. Proti obsahu kontrolního protokolu z v pořadí prvního šetření správního orgánu ze dne 29. 5. 2010 konkrétně namítala, že kompostování probíhá v souladu s platným provozním řádem a legislativou ČR, na kompostování není stálá obsluha, proto je provozní evidence uložena v sídle firmy, na požádání ji může kdykoliv předložit, suroviny pro výrobu kompostu jdou dováženy dle možnosti dodavatelů, nejsou naváženy denně, mechanizace používaná při provozu kompostárny je využívaná i při jiných činnostech firmy a je zaparkovaná v hlídaném areálu střediska v Jihlavě.

K ověření těchto námitek provedl správní orgán I. stupně dne 4. 6. 2010 nové inspekční šetření. Při tomto šetření bylo zjištěno, že navážení čistírenských kalů pokračuje, objem nově přivezené zeminy a dřevní hmoty nepřesahoval objem navezených kalů a vylučoval možnost dodržet stanovenou surovinovou skladbu kompostu. Promíchání materiálů opět nebylo provedeno. K protokolu tohoto inspekčního šetření se stěžovatelka opětovně vyjádřila. Obsahem spisu jsou i další pro věc podstatné podklady jako Provozní řád zdroje znečišťování ovzduší či příslušná rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina.

Námitka, dle které si správní orgány usnadňují situaci a svá skutková tvrzení opírají o prostý opis obsahu jednotlivých listin založených ve spisu, když obsah spisu nemusí korespondovat obsahu listin založených ve spisu, je čistě spekulativní. Kasační soud nemá z podkladů uvedených ve spisu včetně pořízené fotodokumentace o zjištěném skutkovém stavu nejmenších pochybností.

Stejně tak nejsou důvodné ani kasační námitky směřující do nedostatečné specifikace předmětu řízení jak v oznámení o zahájení řízení, tak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ohledně problematiky zahájení řízení o správním deliktu lze odkázat na bohatou judikaturu zdejšího soudu. Náležitostmi oznámení o zahájení správního řízení trestního se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaném pod č. 296/2004 Sb. NSS, v němž konstatoval, že z oznámení musí být *„patrno, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení*

zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání hrozí".

Kasační soud ze správního spisu ověřil, že oznámení o zahájení řízení ze dne 19. 5. 2010 splňuje všechny shora uvedené podmínky. Stěžovatelce muselo být z obsahu tohoto oznámení naprosto zřejmé, jaké jednání jí správní orgán vytýká, o čem bude v řízení rozhodováno včetně toho, jaký postih jí za její jednání hrozí. O tomto závěru svědčí i samotná obhajoba stěžovatelky (kompostárnu provozovala v souladu s provozním řádem; provozní evidenci měla v důsledku absence stálé obsluhy na kompostárně v sídle společnosti v Brně).

Dále je nutno zdůraznit, že mezi skutkem, pro který je „sdělováno obvinění", a skutkem, za který je pak adresát sankčního rozhodnutí trestán, nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo, či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy skutkové vymezení předmětu sankčního řízení, jak bylo popsáno v opatření, kterým bylo zahájeno správní řízení, odpovídá v podstatných rysech skutkovému popisu jednání uvedenému ve výroku prvostupňového rozhodnutí (provozování kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší, stanovenými v povolení Krajského úřadu kraje Vysočina k uvedení kompostárny do trvalého provozu, nevedení provozní evidence v rozsahu stanovené prováděcím právním předpisem).

Není pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za deliktní, je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. To však neznamená, že by v průběhu řízení nemohla být připuštěna určitá zúžení či upřesnění skutkového jednání. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je i přes určitou stručnost zřejmé, jakého jednání se stěžovatelka dopustila, jaké předpisy tímto jednáním porušila a kde a kdy bylo porušení příslušných zákonných ustanovení zjištěno. Uvedenému vymezení pak odpovídá i výrok žalovaného, přičemž skutečnost, že žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí zpřesnil, nijak do práva stěžovatelky na obhajobu či jiného jejího práva nezasáhla.

Zpřesnění výroku provstupňového rozhodnutí nemělo v projednávané věci za následek nepřípustné rozšíření deliktního jednání a tomu odpovídající rozšíření právní kvalifikace. Deliktní odpovědnost stěžovatelky byla nadále spatřována v jednání, pro které byla od počátku řízení stíhána. Postupem žalovaného, který v rámci odvolacího řízení v napadeném rozhodnutí výroky pouze upřesnil, tak nemohla být stěžovatelka žádným způsobem zkrácena na svých právech.

Kasační soud se ztotožňuje také s vypořádáním městského soudu týkajícím se námitky napadající neobjektivně zjištěný skutkový stav z důvodu účasti starostů obcí Vyskytná nad Jihlavou a Bílý Kámen u prvního inspekčního šetření, který tuto námitku

mimo jiné označil za pouhou spekulaci stěžovatelky. Kasační soud ji navíc považuje za námitku zjevně opomíjející zjištěný skutkový stav, tj. prokázané protiprávní jednání stěžovatelky.

Ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že stěžovatelka nevedla provozní evidenci v souladu s příslušnou vyhláškou a neprovozovala kompostárnu v souladu s podmínkou č. 4 ochrany ovzduší stanovenou v povolení Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 6. 10. 2008, č. j. KUJI 71806/2008, OZP 1337/2008/Rů-2. Byly zjištěny zásadní rozpory mezi tím, co ukládal stěžovatelce provozní řád, a tím, v jakém stavu se nacházely vstupní suroviny na ploše kompostárny. Provozní řád uvádí povinnost okamžitého zpracování navezených surovin a bezodkladné zapravení surovin s vyšší pachovou emisí a jejich překrytí inertním materiálem. Tyto povinnosti stěžovatelka v rozhodném období neplnila. Z množství navezeného kalu a pořízené fotodokumentace je zřejmé, že jeho podíl 15 % z celkového objemu kompostu nemohl být dodržen. Absence manipulační plochy pak vylučuje provádět činnosti stanovené provozním řádem. Tento zjištěný skutkový stav byl správním orgánem k námitkám stěžovatelky ověřen opakovaně a je doložen 12 fotografiemi, založenými ve správním spisu (inspekční šetření ze dne 4. 6. 2010, které bylo uskutečněno bez jakékoliv účasti třetích osob). Není tedy zřejmé, jak by účast starostů, navíc pouze při prvním inspekčním šetření, mohla zjištěný skutkový stav ovlivnit. Ostatně sama stěžovatelka takové konkrétní skutečnosti, dokládající zkreslení skutkového stavu z důvodu účasti starostů, v žádném ze svých podání nenabídla. Kasační soud má za to, že pokud by stěžovatelka předložila řádně vedenou provozní evidenci kompostárny a provozovala kompostárnu, tak jak se k tomu zavázala v provozním řádu, nemohla by jí být žádná sankce uložena, a to bez ohledu na účast jakýchkoliv třetích osob při prvním kontrolním šetření. O uložení pokut a jejich výši navíc nerozhodují starostové okolních obcí, ale nezávislé správní orgány.

Argumentaci stěžovatelky, dle které je právo na informace o životním prostředí a o jeho stavu výlučně právem příslušejícím fyzické osobě, nikoli právnické osobě, kterou obec nepochybně je, považuje kasační soud za zavádějící. Obec jako územní samosprávný celek je společenstvím občanů - pospolitostí osob (občanů obce) žijících na určitém území (území obce) a spravujících své záležitosti. Občané mají právo podílet se na této správě přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. První kontrola provozu kompostárny se dne 29. 4. 2010 konala na základě stížností občanů a jak správně zdůraznil městský soud, tito mají legitimní zájem na řádném provozu kompostárny, neboť dodržování řádného provozu ze strany stěžovatelky má nepochybně vliv na kvalitu jejich života.

Námitka stěžovatelky, dle které správní orgán I. stupně na rozdíl od žalovaného vztáhl argument zhoršování kvality ovzduší v dané lokalitě nejen k následkům protiprávního jednání, ale také jej hodnotil ve vztahu k hrozící škodě a tuto úvahu do výše pokuty promítl, avšak výše uložené sankce se žádným způsobem nezměnila, není důvodná. Kasační soud z obsahu provostupňového rozhodnutí ověřil, že správní orgán výslovně konstatoval, že hrozící škodu v oblasti ovzduší je obtížné nějakým průkazným způsobem kvantifikovat. Současně uvedl, že nedodržování technologického postupu kompostování v poměrném zastoupení vstupních surovin dle provozního řádu, resp. volné uložení čistírenských kalů na ploše kompostárny, má za vyšších teplot a slunečného počasí za následek výrazné šíření pachových látek do přilehlého okolí. Pokuta ve výši 400 000 Kč za

provoz kompostárny v rozporu s provozním řádem byla uložena s ohledem na to, že jednání stěžovatelky bylo vyhodnoceno jako hrubé porušení provozního řádu, kdy plochu kompostárny lze podle skutkových zjištění označit spíše jako mezideponii čistírenských kalů, tj. jejich vyložení, bez jakékoliv další manipulace. Argument stěžovatelky, dle kterého lze kompostování provádět pouze za vhodných klimatických podmínek (podle provozního řádu nelze např. kompostovat za předpokladu vysoké sněhové pokrývky), nemohl správní orgán vzhledem k období, kdy bylo porušení provozního řádu zjištěno (duben a květen), akceptovat.

Žalovaný v odvolacím řízení souhlasil s hodnocením správního orgánu I. stupně, že porušování ustanovení schváleného provozního řádu se negativně promítlo v podobě zhoršené kvality ovzduší v dané lokalitě s tím, že případný dopad na zdraví obyvatel lze obtížně objektivně vyjádřit. Žalovaný pak k výši uložené sankce dále uvedl, že stanovený řízený proces kompostování nebyl vůbec započat, čistírenské kaly byly v provozovně v podstatě pouze skladovány, a to ještě krajně nevhodným způsobem, takže byl v přilehlém okolí opakovaně zaznamenán výrazný, značně obtěžující pachový vjem z uloženého materiálu. Žalovaný nezpochybnil skutečnost, že kompostárny jsou ze své podstaty a povahy zdrojem emisí pachových látek, zdůraznil však, že jejich množství je možno významně snižovat důsledným dodržováním všech technologických postupů, a proto je nedodržování schváleného provozního řádu u tohoto typu zdroje závažným porušením povinností. Jakkoliv se u tohoto typu jednání jedná o objektivní odpovědnost, žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatelka pokračovala v navážení a nevhodném ukládání nových čistírenských kalů i poté, kdy s ní bylo zahájeno sankční řízení.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek stěžovatelky, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se u účastníků řízení opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu